

[Carl Petersen.]

syne os selv med brødkorn gør ikke situationen bedre. Både hvede- og rugarealerne er i de senere år blevet mindre, og i dette høstår har vi — sådan som landbrugsministeren oplyste — et stort underskud på vort brødkornsregnskab.

Hverken regering eller rigsdag kan se roligt på en sådan udvikling. Det er nødvendigt at gribe ind både af hensyn til den betydning, kornprodukterne har i det daglige forbrug, og af hensyn til det mindre, kornkøbende landbrug, hvis eksistens er afhængig af, at der kan skaffes foderkorn til nogenlunde rimelige priser til produktion af forødlede landbrugsvarer.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen har allerede på socialdemokratiets vegne fremhævet betænkelighederne ved igen at gå ind i krigs- og efterkrigstidens kornordninger. Disse ordninger var i sin tid nødvendige, fordi der var fare for et kapløb mellem priserne på animalske produkter og korn, men som forholdene ligger i dag, måtte det have været muligt at nøjes med den af socialdemokratiet foreslåede kornskyld. Landbrugsministeren har imidlertid ikke ønsket at gå denne vej, men har stillet forslag om en genoprettelse af hele det administrationsapparat, som en kornordning må medføre.

Landbrugsministerens kornordning tager alene sigte på at sikre forsyningen med brødkorn; grynene, der jo også er et vigtigt næringsmiddel, får lov at passe sig selv. Fra vor side må man være af den opfattelse, at grynene skal ind under kornordningen.

Det fremgår af den højtærede ministers fremsættelsestale, at der er givet tilsagn fra Sverige om lån af et parti rug. Da der er tale om lån, må jeg gå ud fra, at det senere skal leveres tilbage. Må jeg derfor spørge den højtærede minister, om der i beregningerne over brødkornsforbruget for høståret 1951 er regnet med denne tilbagelevering? Efter de oplysninger, jeg har, skulle det kvantum, man har lånt i Sverige, andrage 15 000 t. Dette må dog betyde, at det kvantum brødkorn, der foreslås udskrevet, skal reduceres med disse 15 000 t. Da jeg skønner, at tallet 489 000 t, der beregnes udskrevet, er i underkanten af det, der bliver nødvendigt, er det af betydning at få at vide allerede nu, om der er regnet med det kvantum, der skal leveres tilbage til Sverige. Jeg spørger derfor den højtærede minister, om det tal, jeg har fået oplyst, 15 000 t, er rigtigt, og om der er taget hensyn til dette kvantums tilbagelevering i de tal, der er anført i bemærkningerne.

Afleveringspriserne er foreslået fastsat til 50 kr. for rug og hvede og 45 kr. for foderkorn. Disse priser er landbrugsministeren kommet til ved at forhøje de afleveringspriser, der blev fastsat i 1940, med den procent, hvormed omkostningerne ved kornavl er steget fra 1940 til 1951. Den saglige motivering for at gå helt tilbage til 1940 er nu svær at få øje på. Den tidligere kornordnings afleveringspriser gjaldt dog helt op til 1948. Svaret er vel det helt enkle, at ved at gå tilbage til 1940 får man den største stigningsprocent.

For det mindre landbrug vil landbrugsministeren stille indtil 100 000 t til rådighed til en pris af 49 kr. Dette kvantum skal dels skaffes ved import, dels af det eventuelle overskud af afleveringspligtigt korn. Såfremt der ikke kan skaffes det nødvendige importerede korn, eller såfremt priserne på importeret korn er urimelig høje, skal der i oktober 1951 tages stilling til en udvidelse af kornlovens afleveringspligt.

Jeg må sige, at heller ikke denne side af landbrugsministerens ordning synes særligt betryggende, og jeg vil gerne spørge, om landbrugsorganisationerne virkelig har været indforstået med denne side af forslaget. Jeg synes, det er meget afgørende at få et svar herpå. Får man ikke det nødvendige foderkorn udefra, vil det næppe blive let i oktober — det vil sige 2—3 måneder efter at høsten er kommet i hus — at få sat afleveringskvantummet i vejret. På dette tidspunkt vil jo en hel del landmænd med god ret kunne hævde, at de har disponeret over deres kornbeholdninger, og rigsdagen vil komme i en såre vanskelig situation i så tilfælde.

Hertil kommer lovforslagets bemærkning om, at priserne på det udenlandske korn skal være rimelige. Hvad forstår landbrugsministeren egentlig herved? Er de 76—78 kr. for importeret foderkorn, som jeg har omtalt, en rimelig pris? Jeg synes det ikke og finder alene heri en god begrundelse for, at vi allerede i dag tager spørgsmålet om fremskaffelse af de 100 000 t foderkorn til det mindre landbrug op til en alvorlig overvejelse.

Bestemmelsen om, at det importerede foderkorn skal sælges til det mindre landbrug til 49 kr., indeholder iøvrigt en ikke ubetydelig risiko for statskassen. Tænker vi os, at hele kvantummet importeres, og går vi ud fra de nugældende priser for importeret foderkorn, kommer man til en ekstra udgift på 26 mill. kr.

I tilknytning til lovforslaget om en kornordning stillede landbrugsministeren et forslag vedrørende priserne på rugbrød og